

ת"פ 71815/02/19 - מדינת ישראל נגד אברהם אבו כף - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

10 אוגוסט 2020

ת"פ 71815-02-19 מדינת ישראל נ' אבו כף

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד קטיה הכהן ועוה"ד חן נוב - נוכחות

נגד

אברהם אבו כף - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד עבד אבו עאמר (בשם עו"ד מוטי יוסף) - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של **פריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה בצוותא חדא והסתייעות ברכב לעבור עברה** לפי סעיפים 407 + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ולפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961.
2. על פי החלק הכללי של עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי היה הנאשם בעלים של רכב מסוג "טויוטה קורולה" לבנה מספר 7870379 (להלן: "**רכב טויוטה**"); באותו המועד, הייתה הגב' מעיין חלפה מנהלת תחנת הדלק "דור אלון" בניר בנים (להלן: "**תחנת הדלק**"); בסמוך לתחנת הדלק, עמדה מכולה אשר שימשה כמחסן של תחנת הדלק (להלן: "**המכולה**").
3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 17.02.2019 בסמוך לשעה 21:26, נסע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "**האחר**") ברכב ה"טויוטה" בכבישים הסמוכים לתחנת הדלק וכן בסמוך למכולה באיטיות.
4. בהמשך למתואר לעיל, בסמוך לשעה 21:37, החנו הנאשם והאחר את רכב ה"טויוטה" בחניית עפר הסמוכה לתחנת הדלק וכיבו את אורות הרכב.
5. בהמשך לכך, ירד אדם אחד מרכב ה"טויוטה", הלך לכיוון העצים בסמוך לתחנת הדלק וחזר לרכב.
6. עוד ובהמשך לאמור לעיל, בסמוך לשעה 21:43, המשיכו הנאשם והאחר לנסוע ברכב ה"טויוטה" בכבישים הסמוכים לתחנת הדלק.
7. בהמשך למתואר, בשעה 21:44, החנו הנאשם והאחר את רכב ה"טויוטה" בחניית עפר הסמוכה למכולה וכיבו את אורות הרכב.
8. עוד ובהמשך לכך, בסמוך לשעה 22:18, התפרץ הנאשם בצוותא חדא יחד עם האחר למכולה, בכך שהשניים חתכו עם מגזרי תיל את מנעול דלת המכולה, פתחו בכוח את דלתות המכולה, ונכנסו פנימה וזאת בכוונה לבצע גניבה או פשע.
9. בהמשך למתואר, נטל ונשא הנאשם בצוותא חדא עם האחר שתי מכונות קפה; משקאות אנרגיה שונים; חטיפים; פיצוחים; ושוקולדים בשווי של 11,400 ₪.
10. עוד נטען, כי במעשיהם הסתייעו הנאשם והאחר בצוותא חדא ברכב ה"טויוטה" לביצוע פשע.
11. כמו כן, נטען, כי ביום 25.02.2019 בסמוך לשעה 11:00, בעת הגעת שוטרים לביתו של הנאשם לצורך מעצרו, ברח

הנאשם מהבית בריצה תוך שהשוטרים רודפים אחריו וקוראים לו לעצור, אך הנאשם לא שעה לקריאות השוטרים והמשיך בבריחתו, תוך שקפץ מעל גדרות בתים סמוכים עד שנעצר בבית סמוך.

12. במסגרת ההסדר הוסכם כי הצדדים יעותרו במשותף לעונשים של 6 חודשים מאסר בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר; ומאסר מותנה. בנוסף לכך, עתרה המאשימה להשית על הנאשם פיצוי משמעותי לתחנת הדלק, וכן עתרה לכך כי רכבו של הנאשם יחולט לטובת אוצר המדינה, ואילו ההגנה ביקשה להימנע מכל אלה.

13. בהתחשב בהודאת הנאשם, שיש בה משום קבלת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי; וכן בהתחשב בעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי; בשים לב לתיקונים המשמעותיים בכתב האישום; ולחלופי הזמן- אני מוצאת לנכון לכבד את ההסדר, שהינו סביר בנסיבות העניין ומאזן נכונה בין האינטרס הציבורי לאינטרס האישי של הנאשם.

14. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לחוות דעת הממונה, מיום 12.07.2020, הנאשם יבצע את עבודות השירות במרכז לטניס, בכתובת יהודה הלוי ת.ד. 3300, בבאר שבע, במשך חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין, החל מיום 21.12.2020.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר ביום 21.12.2020 בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק מגזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. **מאסר מותנה למשך 6 חודשים**, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. **מאסר מותנה למשך 3 חודשים**, אם תוך תקופה של שנתיים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. לאחר שהובהר לי על ידי המאשימה כי הרכוש שנגנב על ידי הנאשם והאחר במהלך הפריצה לא הושב לבעליו, וכי חברת הביטוח לא פיצתה את חברת הדלק בגין הגניבה - **מצאתי להשית על הנאשם פיצוי בסך של ₪ 13,000** לתחנת הדלק "דור אלון ניהול מוסכים קמעונים בע"מ", ח.פ. 9-286943-51 בכתובת: ת.ד. 2 קיבוץ יקום 60972, מספר חשבון: 6000474, סניף: 80011, בנק: 10.

מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 12.1.2021.

כל תשלום בתיק ייזקק תחילה לטובת הפיצוי.

15. **בכל הנוגע למחלוקת שנפלה בין הצדדים בעניין חילוט רכבו של הנאשם** - ראשית, בפסיקה נקבע כי חילוט חפץ תכליתו למנוע ביצוע של עבירות באמצעות אותו חפץ, או למנוע מהעברין שכר עבירה, או על מנת להבטיח תשלומי של קנס (ראו לעניין זה, ע"פ 2963/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 10.02.2014) להלן: "**עניין פלוני**"). בעניין זה ייאמר, כי לא הוכח בפני כי חילוט הרכב ימנע מהנאשם בעתיד לעבור עבירות דומות; ימנע הימנו שכר עבירה; או כי החילוט נועד להבטחת תשלומי של קנס.

16. שנית, סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) {נוסח חדש} התשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**"), שענייננו חילוט חפצים בצו בית משפט, קובע **שלושה תנאים** לחילוט חפץ: **התנאי הראשון** הינו, כי העברין שהוא בעל החפץ הורשע בדינו. ברי כי תנאי זה מתקיים בענייננו בשל כך שכתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם מבהיר כי הרכב בו הסתייע הנאשם לביצוע העבירה היה בבעלותו; **התנאי השני** הינו, כי החפץ נתפס לפי סעיף 32 או שהגיע למשטרה לפי סעיף 33 לפקודה. כאן ייאמר, כי הרכב האמור נתפס בידי המשטרה, וכי המאשימה הצהירה עוד בכתב

האישום כי בכוונתה לעתור לחילוט רכבו של הנאשם, תוך שהרכב שוחרר בהמשך בהסכמת הצדדים במסגרת הליך שעניינו החזרת תפוס (ה"ת 69320-07-19 **אבו כף נגד מדינת ישראל** (28.08.2019)), בתנאי הפקדה ואיסור דיספוזיציה. הנה כי כן, ומששוחרר הרכב בתנאים מגבילים (בכפוף להפקדה ודיספוזיציה), וכך, מצד אחד, הנאשם קיבל את הרכב לידי ויכול היה להשתמש בו, ומצד שני, המאשימה שמרה על זכותה להבטיח את אפשרות חילוטו של הרכב, בתום ההליך, ובכך להגן על תכלית התפיסה, תוך פגיעה פחותה בזכות הקניין של הנאשם - מצאתי כי התנאי השני שעניינו היותו של הרכב תפוס בידי המשטרה חל בעניינינו (וראו לעניין זה, מ"ת (מחוזי מרכז) 20772-02-17 **מדינת ישראל נ' עבד אלגני עבאס** (פורסם בנבו, 05.11.2017); ע"ח (מחוזי מרכז) 55031-07-13 **אברהים אבו גנאם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.08.2013); ה"ת (שלום ת"א) 53268-01-20 **אורי הלוי נ' משטרת ישראל** (פורסם בנבו, 03.03.2020)).

17. ואילו **התנאי השלישי** הינו, כי בית המשפט ישקול מתן צו חילוט לרכוש שנתפס, במידה וההרשעה מתייחסת למעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו.

18. בעניין התנאי השלישי, נקבע כי יש לבדוק הן את מידת הזיקה שבין החפץ לעבירה והן את מידת חומרתה של העבירה (ראו לעניין זה, ע"פ 4148/92 **חוסין מועד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.09.1994)). הנה כי כן, השאלה הרלוונטית לעניינינו בכל הנוגע לתנאי השלישי הינה, האם שימש הרכב **כרכיב מהותי** לביצוע העבירה. וכך נקבע בפסיקה: "**אין די בכך שהחפץ שחילוטו מבוקש שימש לעבור את העבירה, אלא נדרשת זיקה ממשית בין החפץ לבין העבירה..**" (וראו לעניין זה, ת"פ (מחוזי י-ם) 69603-11-18 **מדינת ישראל נ' רפיק סלאימה** (12.06.2019) להלן: "**עניין סלאימה**").

19. ברוח הדברים האמורים, ובכל הנוגע לשאלת הזיקה שבין החפץ שחילוטו מבוקש לבין העבירה, נקבע בפסיקה כי זיקה מהותית תמצא למשל במקרה בו בוצעה עבירה של **הובלת כלי נשק**, כאשר הנאשם הטמין את כלי הנשק מתחת למושב האחורי ברכבו (ע"פ 1000/15 **אשרף אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.07.2015)). לעומת זאת, אף בעבירות חמורות כדוגמת **עבירת האינוס שבוצעה בתוך רכב**, נקבע כי הזיקה שבין הרכב לבין העבירה אינה אינהרנטית לביצועה, וכי לא ניתן לומר כי העבירה לא יכולה הייתה להתבצע ללא השימוש ברכב (**עניין פלוני לעיל**).

20. כך, גם **בעבירת שוד**, עת הנאשמים עצרו רכבם ליד המתלון, שכנעוהו לעלות לרכבם, ולאחר שעלה לרכב נסעו והורידוהו ברחוב שומם, שדדו אותו, חזרו לרכבם ונסעו מהמקום, נקבע על ידי בית המשפט כי בין עבירת השוד לבין הרכב אין זיקה אינהרנטית לביצוע העבירה וכי חומרת העבירה אינה מצדיקה מניה וביה את חילוט הרכב (ת"פ (מחוזי י-ם) 53814-12-16 **מדינת ישראל נ' אמין בסאתי** (פורסם בנבו, 21.12.2017)). לעומת זאת, בעבירת **הסעת שוהה בלתי חוקי, החזקת כלי פריצה, וסיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב**, עת הנאשם הסיע שוהה בלתי חוקי תושב הרשות הפלסטינית ברכבו בשלוש הזדמנויות שונות, ובהמשך התפרץ יחד עם אחרים (ובכלל זה עם השוהה הבלתי חוקי) לרכב ובצוותא חדא ניסו לגנוב את הרכב, נקבע כי ישנה זיקה מהותית ועוצמתית בין השימוש ברכב לבין ביצוע העבירה, כשהדברים עולים אף מסעיף 15ב12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (ת"פ (שלום ק"ג) 59072-02-16 **מדינת ישראל נ' המאם מטיראת** (25.20.2017)). ויוער כי בערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין, בית המשפט הקל בעונשו ואולם לא התערב בשאלת חילוט הרכב (ראו לעניין זה, עפ"ג 5724-12-17 (מחוזי-ב"ש) **מטיראת נ' מדינת ישראל** (14.02.2018)).

21. עינינו הרואות אם כן, כי סמכות לחוד ושיקול דעת לחוד. שאלת חילוט החפץ מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט, ואף במקרים בהם מצא בית המשפט כי מתקיימים התנאים לחילוט החפץ, עדיין המדובר בסמכות שברשות, שכן החילוט הוא חלק מהעונש, ומשכך, בידי בית המשפט הסמכות לשיקול שיקולים נוספים בשאלת החילוט, כגון יתר רכיבי הענישה שייגזרו על הנאשם, מידתיות, וכיוצא באלו שיקולים (וראו לעניין זה, לשון סעיף 39 (א) לפקודה: "**רשאי בית**

המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ..."(ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ), וכן ראו, ע"פ 6234/03 **מדינת ישראל נ' מראד זיתאוי** (פורסם בנבו, 09.03.2005); ועפ"ג (מחוזי מרכז) 7644-08-09 **מ.י. פרקליטות המדינה, מחלקה כלכלית נ' בדיר מונדר** (פורסם בנבו, 09.02.2010)).

22. ובעניינינו, מכתב האישום המתוקן אמנם עולה כי הנאשם הסתייע ברכבו על מנת לעבור את עבירת ההתפרצות בכך שהגיע למקום העבירה באמצעות הרכב. עם זאת, מעובדות כתב האישום המתוקן לא עולה כי העבירה בוצעה באמצעות הרכב אלא כל שנרשם הוא כי הנאשם והאחר הסתייעו ברכב לביצוע פשע (ראו, סעיף 8 לעובדות כתב האישום וסעיף 3 להוראות החיקוק בהתאמה).

23. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי אף אם אקבל את הנחת בא כוח המאשימה לפיה, הנאשם אף נטל את הרכוש שגנב והעמיסו על רכבו (עובדה המתיישבת עם השכל הישר, אך אינה עולה מעובדות כתב האישום המתוקן) הרי, שהרכוש הגנוב בעניינינו מסתכם לפי כתב האישום בשתי מכוונות קפה, משקאות אנרגיה, פיצוחים, ושוקולדים, וכלל לא מחויב המציאות כי הנאשם נזקק בהכרח לרכב על מנת לטול את הרכוש הגנוב, ובוודאי שלא הוברר די הצורך כי הנאשם נזקק דווקא לרכב המדובר. בכל הנוגע לטענתו הנוספת של בא כוח המאשימה לפיה, הרכב שימש את הנאשם על מנת להסוות את כוונותיו העברייניות (טענה שאף היא אינה נלמדת במפורש מכתב האישום), הרי שעדיין אין בכך כדי להצביע על זיקה מהותית בין הרכב לבין ביצוע העבירה (וראו **עניין סלאימה** לעיל).

24. עוד אציין, כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. וכך, בת"פ 41997-01-16 **מדינת ישראל נגד מוסא דארי** (09.02.2017), הורשע הנאשם בעבירות של **סיוע לפריצה לבניין, קשירת קשר לביצוע פשע, זיוף סימני זיהוי של רכב והסתייעות ברכב לעבור עבירה**. שם, בית המשפט הורה על חילוט רכבו של הנאשם, עת הלה קשר עם עוד 8 אחרים קשר לפרוץ לבית עסק ולצורך כך הם הצטיידו במשאית ובמכונית נוספת, ובמהלך הגניבה המתין הנאשם עם הרכב בסמיכות לבית העסק על מנת להתריע בפני האחרים באם תגיע משטרה, ואף לאחר הגניבה, נסע הנאשם עם הרכב לפני המשאית תוך שהוא מוביל אותה ו"פותח לה ציר". בהמשך, משנתקלו הנאשם והאחר שהיה עמו ברכב במחסום משטרה, הודיעו השניים טלפונית לנוסעי המשאית כי הם נעצרו במחסום, והנוסעים במשאית נטשו את המשאית ונמלטו מהמקום.

25. ברי כי במקרה זה, אכן היה רכבו של אותו הנאשם מרכיב משמעותי בביצוע העבירה. כן יצוין כי נסיבות אותו מקרה היו חמורות יותר מאלו שלפני וכללו עבירות של קשירת קשר, התארגנות רבתי וגניבת רכוש בשווי ניכר (מעל 680,000 ₪) (וכהערת אגב יצוין, כי על גזר דין זה הוגש ערעור בעפ"ג 55303-03-17 **מוסא דארי נגד מדינת ישראל** (17.05.2017), שם ערכאת הערעור התערבה בחומרת העונש והקלה עם הנאשם, אך לא התערבה בשאלת החילוט, שכן הערעור נסוב על רכיבי המאסר והקנס בלבד).

26. וכך, גם בכל הנוגע לת"פ 14652-12-13 **מדינת ישראל נגד אל וחידי** (04.03.2015), שם הורשע הנאשם בשני מעשי **פריצה לעסק וגניבה** ובית המשפט החליט על חילוט רכבו של הנאשם ששימש אותו בהגעה למקום ובחזרה הימנו, ואולם, בערעור שהגיש הנאשם על גזר דין זה, בעפ"ג (ת"א) 36138-04-15 **רפעת אל וחידי נגד מדינת ישראל** (01.07.2015), בית המשפט המחוזי קבע כי בעבירת ההתפרצות הראשונה **גנב הנאשם כספת** ונראה כי לולא הרכב, לא היה בידיו של הנאשם לשאת את הכספת ולהרחיקה מהמקום. כן הוסיף וצוין בית המשפט, כי **חילוט הרכב היה למעשה ההיבט העונשי היחיד שבא לידי ביטוי בגזר הדין**, ומשכך, לא מצא לנכון להתערב בשאלת החילוט (יצוין, כי הערעור שהוגש ברע"פ 6032/15 **רפעת אל וחידי נ' מדינת ישראל** (21.09.2015) נדחה אף הוא).

27. ואילו, בת"פ (שלום קריות) 2150-09-16 **מדינת ישראל נ' מחמד מנצור** (פורסם בנבו, 03.12.2017), פסיקה נוספת אליה הפנתה המאשימה, שם הורשע הנאשם בעבירות של **סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, קשירת קשר, החזקת כלי פריצה והיזק לרכוש במזיד** וחולט רכבו. ואולם, שם נקבע כי הרכב שימש אמצעי חשוב בביצוע העבירה, שכן הנאשמים הגיעו למקום ביצוע העבירה ברכב כשהם מצוידים בכלי פריצה רבים, ובנוסף, שניים

מהנאשמים תפקידם היה להישאר ברכב באזור בתי העסק ולאבטח, לתצפת ולהתריע את האחרים בעודם ברכב. כן ציין שם בית המשפט, כי המדובר בפרשייה חמורה הכוללת התארגנות של מספר נאשמים שחברו למבצע, על מנת לבצע פריצה מתוחכמת שנועדה לגזול שלל בהיקף ניכר מבית מלאכה לייצור תכשיטים, כאשר לכל אחד מהנאשמים היה תפקיד מוגדר וידוע מראש, כאשר תפקידו של אותו נאשם, היה לנהוג ברכב, לתצפת ולשמש כמתריע בפני שאר הנאשמים לבל יתפסו.

28. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי יכול וקיימים מקרים שבהם בתי המשפט מצאו לנכון לחלט את רכבם של נאשמים שביצעו עבירות דומות לאלו אותן ביצע הנאשם שלפניו, כדוגמת עבירות של התפרצות וגניבת רכוש, ואולם יש לזכור (כאמור) כי בשאלת חילוט החפץ, הדבר מסור לשיקול דעתו של בית המשפט בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. לא זו בלבד, אלא שנראה שיש מקרים רבים אחרים בפסיקה, בהם מצאו בתי המשפט שלא לחלט רכבים, בנסיבות הדומות למקרה שלפני (כך ראו לדוגמה, ת"פ (שלום רח') 42193-01-12 **מדינת ישראל נ' שולם דוד** (פורסם בנבו, 08.06.2020); ת"פ (שלום קריות) 42812-08-10 **מדינת ישראל נ' פרץ נפתלייב (אסיר)** (פורסם בנבו, 27.03.2011); ת"פ (שלום רח') 2757-04-19 **מדינת ישראל נ' איאד דקידק** (פורסם בנבו, 08.06.2020); ת"פ (שלום רמ') 13736-12-12 **מדינת ישראל נ' מוחמד חגאזי** (פורסם בנבו, 16.12.2013)).

29. **ומן התם אל הכא**, לאחר ששקלתי את המבחנים שנקבעו בפסיקה לעניין זה, ומבלי להתעלם מחומרת העבירה, אני סבורה שאין בנסיבות המקרה קשר אמיץ בין השימוש שנעשה ברכב לבין ביצוע עבירת ההתפרצות אותה עבר הנאשם, ושיש בו כדי להצדיק מבחינה מהותית את חילוט הרכב. כך גם לא ניתן לומר כי לולא הסתייעותו של הנאשם ברכב, לא ניתן היה לעבור את העבירה. **השימוש שעשה הנאשם ברכבו הפרטי כדי להגיע למקום ההתפרצות ולנסוע הימנו לאחר השלמת העבירה הינו עובדה חיצונית שאינה חלק אינהרנטי מביצוע העבירה ואינה תנאי הכרחי להצלחת הביצוע או להובלת הרכוש הגנוב או לצורך הימלטות מזירת העבירה**. לדידי, על מנת שהחילוט יהווה חלק מהעונש ההולם, יש צורך בזיקה הדוקה יותר בין העבירה לבין השימוש ברכב, כגון במקרים בהם הרכב שימש כחלק אינטגרלי מביצוע העבירה כדוגמת מקרים בהם מתבצעת הסעה אסורה ברכב על פי חוק כשהרכב הותאם במיוחד לשמש לצורך הסעות מעין אלו; או כאשר יש לעבריינים צורך בהובלת רכוש כבד, שלא ניתן להובילו רגלית או בתחבורה ציבורית, והרכב משמש לצורך כך; וכך גם במקרים בהם הרכב משמש לצורך הימלטות מהירה מהזירה כדוגמת מקרים של שוד בנק לאור יום (ראו והשוו, ת"פ (שלום פ"ת) 45536-02-11 **מדינת ישראל נ' גאורגי פורסוב** (פורסם בנבו, 04.07.2012)).

30. כן אציין, כי לדידי, הרכיב העונשי בדמות הפיצוי הגבוה שהושת על הנאשם במסגרת גזר דין זה מאזן דיו בנסיבות העניין, בין מכלול השיקולים והאינטרסים שבענישה. מכל הטעמים האמורים, לא מצאתי להורות על חילוט הרכב. ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - סרט דביק, בכפוף לחלוף תקופת הערעור. ניתן בזאת צו להשבת המוצגים - מחשב נייד, מעיל, לבעלים. **זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.**

ניתן היום, כ' אב תש"פ, 10 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.